Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2016. május 10.*

[A 2017. június 20-i végzéssel kijavított szöveg]

„Intézményi jog — Európai polgári kezdeményezés — Kohéziós politika — Nemzeti kisebbségi régiók — A nyilvántartásba vétel megtagadása — A Bizottság hatáskörének nyilvánvaló hiánya — A 211/2011/EU rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja és (3) bekezdése”

A T-529/13. sz. ügyben,

Izsák Balázs-Árpád (lakóhelye: Marosvásárhely [Románia]),

Dabis Attila (lakóhelye: Budapest [Magyarország])

(képviseli őket kezdetben: Tordáné dr. Petneházy J. ügyvéd, később: Sobor D. ügyvéd)

felpereseknek,

támogatja őket:

Magyarország (képviselik: Fehér M., Szima G. és Koós G., meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: H. Krämer, Talabér-Ritz K., A. Steiblytė és P. Hetsch, később: Talabér-Ritz K., K. Banks, H. Krämer és B.-R. Killmann, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Görög Köztársaság** (képviseli: E.-M. Mamouna, meghatalmazotti minőségben),

Románia (képviselik: R. Radu, R. Hațieganu, D. Bulancea és M. Bejenar, meghatalmazotti minőségben),

a **Szlovák Köztársaság** (képviseli: B. Ricziová, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

a felperesek polgári kezdeményezés nyilvántartásba vétele iránti kérelmének elutasításáról szóló, 2013. július 25-i C (2013) 4975 final bizottsági határozat megsemmisítése iránt benyújtott keresete tárgyában,

* Az eljárás nyelve: magyar.

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, I. Pelikánová (előadó) és E. Buttigieg bírák,

hivatalvezető: S. Bukšek Tomac tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2015. december 15-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2013. június 18-án a felperesek, Izsák Balázs-Árpád és Dabis Attila öt másik személlyel együtt, az EUSZ 11. cikk (4) bekezdése és a polgári kezdeményezésről szóló, 2011. február 16-i 211/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 65., 1. o.) alapján „Kohéziós politika a régiók egyenlőségéért és a regionális kultúrák fenntarthatóságáért” (Cohesion policy for the equality of the regions and sustainability of the regional cultures) címmel polgári kezdeményezésre irányuló javaslatot (a továbbiakban: vitatott javaslat) terjesztettek az Európai Bizottság elé.

2 A felperesek a 211/2011 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően a Bizottság által erre a célra rendelkezésre bocsátott online nyilvántartáshoz (a továbbiakban: nyilvántartás) benyújtották az ugyanezen rendelet II. mellékletében meghatározott minimális információkat (a továbbiakban: szükséges információk), különös tekintettel a vitatott javaslat tárgyára és céljaira.

3 A felperesek által a szükséges információk címén szolgáltatott információkból kitűnik, hogy a vitatott javaslat arra irányult, hogy az Európai Unió kohéziós politikája kezelje kiemelt figyelemmel azokat a régiókat, amelyeket nemzeti, etnikai, kulturális, vallási, nyelvi sajátosságok különböztetnek meg az őket körülvevő régióktól. Ezen régiók, köztük a közigazgatási hatáskörrel felruházott szervezettel nem rendelkező földrajzi körzetek és az őket körülvevő régiók közötti gazdasági fejlettségi egyenlőtlenségek kialakulását vagy e földrajzi körzetek lemaradását úgy kell megelőzni, továbbá a gazdasági fejlődés támogatását, és a gazdasági, társadalmi és területi kohézió feltételeinek fenntartását úgy kell biztosítani, hogy a sajátosságaik ne változzanak meg. Ehhez biztosítani kell ezen régiók számára, hogy ugyanolyan eséllyel férjenek hozzá a különböző uniós alapokhoz, és meg kell teremteni a garanciákat a sajátosságaik fenntartásához, valamint a megfelelő gazdasági fejlődésükhöz, hogy az Európai Unió fejlődése fenntartható legyen, és kulturális sokszínűsége fennmaradjon.

4 A felperesek a szükséges információk címén szolgáltatott információkhoz mellékelten, a 211/2011 rendelet II. mellékletének megfelelően bővebb információkat is adtak a vitatott javaslat tárgyával, céljaival és hátterével kapcsolatban (a továbbiakban: bővebb tájékoztatás).

5 Egyrészt e bővebb tájékoztatásból kitűnik, hogy a felperesek szerint a nemzeti kisebbségi régiók olyan régióknak és földrajzi körzeteknek felelnek meg, amelyek nem feltétlenül rendelkeznek közigazgatási hatáskörrel felruházott szervezettel, ahol azonban olyan közösségek élnek, amelyeknek etnikai, kulturális, vallási vagy nyelvi jellemzői eltérnek az őket körülvevő régiókban élő közösségekétől, és amelyek helyi szinten többséget alkotnak, illetve jelentős számot tesznek ki, jóllehet nemzeti szinten csupán kisebbséget képviselnek, és amelyek (népszavazáson) kinyilvánították az adott tagállamon belüli autonóm státusz megszerzésére vonatkozó akaratukat (a továbbiakban: nemzeti kisebbségi régiók). Ezek a nemzeti kisebbségi régiók a felperesek szerint a régi európai kultúrák és nyelvek őrzői, és jelentős forrásai az Unió és a szélesebb Európa kulturális és nyelvi sokszínűségének.

6 Másrészt a bővebb tájékoztatásból az tűnik ki, hogy a javasolt uniós jogi aktusnak (a továbbiakban: javasolt jogi aktus) először is szavatolnia kell a régiók közötti egyenlőséget és a regionális kultúrák fenntartását, megelőzve a nemzeti kisebbségi régiók és az őket körülvevő régiók közötti gazdasági fejlettségi egyenlőtlenségek kialakulását vagy a kisebbségi régiók lemaradását, és lehetővé téve, hogy fennmaradjon a nemzeti kisebbségi régiók gazdasági, társadalmi és területi kohéziója, úgy hogy a sajátosságaik ne változzanak meg. A felperesek szerint az EUMSZ 174–EUMSZ 178. cikkben szabályozott kohéziós politikának, az EUSZ 2. és az EUSZ 3. cikkben meghatározott alapvető értékeknek való megfelelés érdekében, hozzá kell járulnia a nemzeti kisebbségi régiók azon – etnikai, kulturális, vallási vagy nyelvi – sajátosságainak fenntartásához, amelyeket az európai gazdasági integráció fenyeget, továbbá az e régiók gazdasági fejlődését érintő hátrányok és hátrányos megkülönböztetések orvoslásához. Következésképpen a javasolt jogi aktusnak biztosítania kell, hogy a nemzeti kisebbségi régiók ugyanolyan eséllyel férjenek hozzá az uniós kohéziós politika alapjaihoz, forrásaihoz és programjaihoz mint az azokra jelenleg jogosult régiók, nevezetesen azok, amelyeket a statisztikai célú területi egységek nómenklatúrájának (NUTS) létrehozásáról szóló, 2003. május 26-i 1059/2003/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 154., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 1. kötet, 196. o.) I. melléklete sorol fel. A felperesek szerint ezek a garanciák olyan regionális önkormányzati intézmények létrehozását is magukban foglalhatják, amelyek elegendő hatáskörrel rendelkeznek ahhoz, hogy a régió nemzeti, nyelvi és kulturális sajátosságai, valamint identitása fenntartható legyen.

7 Ennek érdekében egyrészt a javasolt jogi aktusnak meg kell határoznia a „nemzeti kisebbségi régió” fogalmát, hivatkozva először is bizonyos nemzetközi jogi aktusokban megfogalmazott fogalmakra és célokra, így különösen az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlése által az Emberi Jogok Európai Egyezményének a kisebbségi jogokról szóló kiegészítő jegyzőkönyvére vonatkozó, 1993. február 1-jén elfogadott 1201 (1993) ajánlásában található „nemzeti kisebbség” meghatározására, másodszor a tagállamok közös alkotmányos hagyományaira, harmadszor a Rómában 1950. november 4-én aláírt, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezményre vonatkozó ítélkezési gyakorlatra, negyedszer az EUSZ 3. cikkre és az EUMSZ 167. cikkre, valamint ötödször azon közösségek által (népszavazáson) kifejezett akaratra, amelyek az érintett tagállamban autonóm státuszt kívánnak élvezni. Másrészt az említett jogi aktusnak, a fenti meghatározással összhangban név szerint meg kell jelölnie az Európai Unióban létező nemzeti kisebbségi régiókat, amelyeket ezt követően fel kell venni a statisztikai célú területi egységeknek az 1059/2003 rendelet I. mellékletében szereplő nómenklatúrájába (a továbbiakban: NUTS).

8 Ezenkívül, annak elkerülése érdekében, hogy az uniós kohéziós politika alapjait, forrásait és programjait a nemzeti igazgatási hatóságok kisebbségellenes politika finanszírozására fordíthassák, a javasolt jogi aktusnak ki kell mondania, hogy a tagállamok kötelesek haladéktalanul és maradéktalanul teljesíteni a nemzeti kisebbségekkel kapcsolatos kötelezettségeiket és nemzetközi kötelezettségvállalásaikat, továbbá hogy e kötelezettségvállalások megsértése vagy nem teljesítése bármely tagállam esetében az EUSZ 2. cikkben felsorolt értékek megsértésének minősül, és az EUSZ 7. cikkben meghatározott eljárást vonja maga után, amely azt eredményezheti, hogy az Európai Unió Tanácsa felfüggesztheti az érintett tagállamnak a Szerződések alkalmazásából származó egyes jogait.

9 2013. július 25-én a Bizottság elfogadta a vitatott javaslat nyilvántartásba vétele iránti kérelem elutasításáról szóló C (2013) 4975 final határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat), azzal az indokolással, hogy a Szerződéseknek a javaslatban hivatkozott rendelkezései és minden más lehetséges jogalap alapos vizsgálatából az következik, hogy az említett javaslat nyilvánvalóan kívül esik a Bizottság azon hatáskörén, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot nyújtson be.

Az eljárás és a felek kérelmei

10 A Törvényszék Hivatalához 2013. szeptember 27-én benyújtott keresetlevelükkel a felperesek előterjesztették a jelen keresetet.

11 2014. január 3-án a Bizottság ellenkérelmet terjesztett elő.

12 A Törvényszék Hivatalához 2014. február 18-án benyújtott beadványában a Szlovák Köztársaság kérte, hogy beavatkozóként részt vehessen a jelen eljárásban a Bizottság kérelmeinek támogatása céljából.

13 2014. február 21-én a felperesek benyújtották a válaszukat.

14 A Törvényszék Hivatalához 2014. március 3-án benyújtott beadványában Magyarország kérte, hogy beavatkozóként részt vehessen a jelen eljárásban a felperesek kérelmeinek támogatása céljából.

15 A Törvényszék Hivatalához 2014. március 7-én és 12-én benyújtott beadványaikban a Görög Köztársaság és Románia kérték, hogy beavatkozóként részt vehessenek a jelen eljárásban a Bizottság kérelmeinek támogatása céljából.

16 2014. április 7-én a Bizottság viszonválaszt terjesztett elő.

17 A felek észrevételeinek meghallgatását követően a Törvényszék első tanácsának elnöke 2014. május 12-i végzésével helyt adott a Szlovák Köztársaság, Magyarország, a Görög Köztársaság és Románia beavatkozási kérelmeinek.

18 Egyrészt a Szlovák Köztársaság, másrészt Magyarország és Románia 2014. június 23-án, illetve június 25-én nyújtották be a beavatkozási beadványaikat. A Görög Köztársaság nem nyújtott be beavatkozási beadványt.

19 A Törvényszék Hivatalához 2014. június 18-án és 23-án, valamint augusztus 25-én benyújtott beadványaikban Kovászna megye (Románia), a Bretagne réunie (Franciaország) és Debrőd község (Szlovákia) kérték, hogy beavatkozóként részt vehessenek a jelen eljárásban a Bizottság kérelmeinek támogatása céljából.

20 A felek észrevételeinek meghallgatását követően a Törvényszék első tanácsának elnöke 2015. május 18-i végzésével elutasította Kovászna megye, a Bretagne réunie és Debrőd község beavatkozás iránti kérelmeit.

21 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát, és az eljárási szabályzata 89. cikke (3) bekezdésének b) pontjában előírt pervezető intézkedések keretében felhívta a felpereseket és az alperest arra, hogy írásban nyilatkozzanak a jogvita bizonyos vonatkozásairól. Ez utóbbiak az előírt határidőn belül eleget tettek e felhívásnak. Válaszukban a felperesek úgy nyilatkoztak, hogy elállnak az arra irányuló kereseti kérelmüktől, hogy a Törvényszék kötelezze a Bizottságot a vitatott javaslat nyilvántartásba vételére és minden, a jog által megkövetelt intézkedés megtételére.

22 A Törvényszék a 2015. december 15-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és az általa feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat, leszámítva a Görög Köztársaságot, amelynek képviselője nem volt jelen ez említett tárgyaláson. A tárgyaláson a Bizottság tájékoztatta a Törvényszéket, hogy a felperesek a vitatott javaslat internetes oldalán közzétették az általa a jelen ügyben benyújtott ellenkérelmet, és erre irányuló kérése ellenére megtagadták annak eltávolítását. A Bizottság azt kérte a Törvényszéktől, hogy a költségek megosztása során vegye figyelembe a felperesek e visszaélésszerű magatartását. A felperesek nem vitatták a Bizottság által felrótt tényeket, azonban azzal érveltek, hogy e magatartás nem minősült joggal való visszaélésnek, mivel azt semmilyen jogszabály nem tiltja. A felperesek ezért arra kérték a Törvényszéket, hogy a költségviselésre vonatkozó általános szabályokat alkalmazza.

23 Kereseti kérelmeik kiigazítását követően (fenti 21. pont) a Magyarország által támogatott felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

24 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet részben mint elfogadhatatlant és a fennmaradó részében mint megalapozatlant utasítsa el;

– a felpereseket és Magyarországot kötelezze a költségek viselésére.

25 Noha a Görög Köztársaság alakszerű kérelmet nem terjesztett elő, úgy kell tekinteni, hogy e tagállam – mint a Bizottság kérelmeinek támogatása érdekében beavatkozó fél – egyszerűen a Bizottság kereseti kérelmeihez csatlakozik.

26 A Bizottság kérelmeinek támogatása érdekében beavatkozó Szlovák Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet részben mint elfogadhatatlant és a fennmaradó részében mint megalapozatlant utasítsa el;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

27 A Bizottság kérelmeinek támogatása érdekében beavatkozó Románia lényegében ez utóbbi kereseti kérelmekhez csatlakozik annyiban, amennyiben azok a kereset részben elfogadhatatlanként és a fennmaradó részében megalapozatlanként történő elutasítására irányulnak.

A jogkérdésről

Egyes kifogások elfogadhatóságáról

28 A válasz szakaszában a Magyarország által támogatott felperesek lényegében olyan kifogásokra hivatkoznak, amelyek egyrészt a hatáskörrel való visszaélésen és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén, másrészt az EUMSZ 352. cikk téves értelmezésén alapulnak.

29 A Szlovák Köztársaság által támogatott Bizottság, miután a Törvényszék felhívta arra, hogy nyilatkozzon a jogvita bizonyos vonatkozásairól (fenti 21. pont), a hatáskörrel való visszaélésen és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapuló kifogások elfogadhatatlanságára hivatkozott, azon az alapon, hogy e kifogásokat első alkalommal csupán a válasz szakaszában hozták fel, és azok nem felelnek meg a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontjában, valamint 48. cikkének 2. §-ában foglalt, együttesen értelmezett rendelkezésekből eredő feltételeknek.

30 Az EUMSZ 352. cikk téves értelmezésén alapuló kifogással kapcsolatban a Románia és a Szlovák Köztársaság által támogatott Bizottság szintén e kifogás elfogadhatatlanság miatti elutasítását kérte, azon az alapon, hogy e kifogásra először a válasz szakaszában hivatkoztak.

31 A felperesek ellenvetése az, hogy a jelen kifogásokat a Bizottság által az ellenkérelemben előadott érvekre válaszul hozták fel, és azt állítják, hogy e kifogások csupán a keresetlevélben szereplő kifogások kiterjesztésének minősülnek.

32 Emlékeztetni kell arra, hogy az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-a c) pontjának és 48. cikke 2. §-ának összefüggő rendelkezései értelmében a keresetlevél benyújtása után semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli elemeken alapul, amelyek az eljárás során derültek ki. Mindazonáltal a keresetlevélben korábban kifejezetten vagy hallgatólagosan megfogalmazott jogalap kiegészítéséből álló, ahhoz szorosan kapcsolódó jogalapot elfogadhatónak kell tekinteni (lásd: 2008. október 15-i Mote kontra Parlament ítélet, T-345/05, EBHT, EU:T:2008:440, 85. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Valamely jogalap alátámasztása érdekében emelt kifogás esetében hasonló megoldást kell alkalmazni (lásd: 2013. március 19-i In ’t Veld kontra Bizottság ítélet, T-301/10, EBHT, EU:T:2013:135, 97. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Ahhoz, hogy az új érvet a korábban felhozott jogalap vagy kifogás kiterjesztésének lehessen tekinteni, annak kellően szoros kapcsolatot kell mutatnia a keresetlevélben eredetileg kifejtett érveléssel annak érdekében, hogy a bírósági eljárás keretében zajló vita szokásos alakulásából eredő érvnek lehessen minősíteni (lásd ebben az értelemben: 2013. november 26-i Groupe Gascogne kontra Bizottság ítélet, C-58/12 P, EBHT, EU:C:2013:770, 31. pont).

34 A jelen ügyben igaz, hogy a fenti 28. pontban említett, a hatáskörrel való visszaélésen és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapuló, valamint az EUMSZ 352. cikk téves értelmezésére vonatkozó kifogások nem szerepeltek a keresetlevélben.

35 Mindazonáltal a jelen ügyben a hatáskörrel való visszaélésen és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapuló kifogások a keresetlevélben felhozott kifogások kiterjesztésének minősülnek, és a Törvényszék előtti eljárás során felmerült tényeken alapulnak. Ugyanis egyrészt e kifogások szorosan kapcsolódnak a felperesek által a keresetlevélben felhozott lényegében egyetlen jogalaphoz, amely a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdése b) pontjának azáltal történő megsértésére vonatkozik, hogy a vitatott javaslat nyilvánvalóan nem esik kívül a Bizottság azon hatáskörén, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot terjesszen elő. E kifogások az e jogalap alátámasztására felhozott érvek új jogi minősítésének tűnnek a Bizottság által az ellenkérelmében előadott érvek fényében, amelyből véleményük szerint az tűnik ki, hogy a megtámadott határozat egyedüli indoka az volt, hogy a Bizottság az uniós jog jelenlegi állapotában nem találta célszerűnek, hogy a hatáskörét a felperesek által kért módon gyakorolja. Másrészt a felperesek e kifogások előterjesztését a Törvényszék előtti eljárásban felmerült bizonyos tényekkel igazolják, mégpedig a Bizottság által az ellenkérelemben előadott azon érvekkel, amelyek szerint „az uniós politikákat nem leh[e]t kisebbségellenes politikák eszközévé tenni”, és „a nemzeti kisebbségek sajátosságai[t] megfelelő módon figyelembe ve[tté]k a NUTS-osztályozás tagállami kialakításakor”.

36 Ezért a hatáskörrel való visszaélésen és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapuló kifogások egyaránt elfogadhatóak.

37 Ezzel szemben az EUMSZ 352. cikk téves értelmezésén alapuló kifogás nem kapcsolódik szorosan a keresetlevélben előadott kifogásokhoz. Emellett e kifogás nem alapul olyan tényeken, amelyek a Törvényszék előtti eljárás során merültek volna fel, mivel a Bizottság által az ellenkérelemben előadott érvektől függetlenül e kifogást a keresetlevélben már fel lehetett volna hozni. Ugyanis a megtámadott határozatban a Bizottság már állást foglalt arra vonatkozóan, hogy a vitatott javaslatban hivatkozottakon kívül a Szerződések egyetlen rendelkezése sem szolgálhatott a javasolt jogi aktus elfogadásának jogalapjaként, ami magában foglalja az EUMSZ 352. cikket is.

38 Az EUMSZ 352. cikk téves értelmezésén alapuló kifogást tehát mint elfogadhatatlant el kell utasítani, ezt meghaladóan pedig a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogásokat el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

39 A Magyarország által támogatott felperesek a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelmük alátámasztására lényegében egyetlen jogalapra hivatkoznak, amelyet a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdése b) pontjának megsértésére alapítanak, mivel szerintük a vitatott javaslat nyilvánvalóan nem esik kívül a Bizottság azon hatáskörén, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot terjesszen elő. A fenti 38. pontban levont következtetésekre tekintettel meg kell állapítani, hogy e jogalap több kifogásra tagolódik, amelyek a következőkön alapulnak: először is az EUMSZ 4. cikk (2) bekezdése c) pontjának és az EUMSZ 174. cikknek, valamint az 1059/2003 rendelet 3. cikke (5) bekezdése és e rendelet (10) preambulumbekezdése együttesen értelmezett rendelkezéseinek téves értelmezésén, másodszor az EUMSZ 167. cikk téves értelmezésén, harmadszor az EUMSZ 19. cikk (1) bekezdésének téves értelmezésén, negyedszer a 211/2011 rendelet 4. cikke (1) és (2) bekezdése által elő nem írt információk téves figyelembevételén és ötödször a hatáskörrel való visszaélésen és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén.

40 A jelen ügyben a 211/2011 rendelet 4. cikke (1) és (2) bekezdésében elő nem írt információk téves figyelembevételén alapuló kifogást kell először megvizsgálni.

A 211/2011 rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében elő nem írt információk téves figyelembevételén alapuló kifogásról

41 A Magyarország által támogatott felperesek azt állítják, hogy a Bizottság hibát követett el azáltal, hogy a megtámadott határozatban figyelembe vette a fenti 4. pontban meghatározott bővebb tájékoztatást.

42 A Bizottság, amelyet Románia és a Szlovák Köztársaság támogat, a jelen kifogás elutasítását kéri.

43 A jelen kifogás azt a kérdést veti fel, hogy melyek azok az információk, amelyekre a Bizottság azon döntés meghozatalakor támaszkodhat, hogy a javasolt polgári kezdeményezés nyilvántartásba vételének a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdése b) pontjában előírt feltételei nem teljesülnek.

44 A 211/2011 rendelet 4. cikke többek között a következőket mondja ki:

„(1) A javasolt polgári kezdeményezés aláíróitól származó támogató nyilatkozatok összegyűjtésének megkezdését megelőzően a szervezőknek a II. mellékletben meghatározott információk rendelkezésre bocsátása révén nyilvántartásba kell vetetniük a polgári kezdeményezést a Bizottsággal, különös tekintettel a javasolt polgári kezdeményezés tárgyára és céljaira.

[…]

(2) A Bizottság a II. mellékletben foglalt információk kézhezvételétől számított két hónapon belül a javasolt polgári kezdeményezést egyedi nyilvántartási szám alatt nyilvántartásba veszi, és erről visszaigazolást küld a szervezőknek az alábbi feltételek teljesülése esetén:

[…]

b) a javasolt polgári kezdeményezés nem esik nyilvánvalóan a Bizottság azon hatáskörén kívül, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot nyújtson be;

[…]

(3) A Bizottság visszautasítja a nyilvántartásba vételt, ha a (2) bekezdésben meghatározott feltételek nem teljesülnek.

[…]”

45 Mivel a 211/2011 rendelet 4. cikke e tekintetben közvetlenül ugyanezen rendelet II. mellékletére utal, ez utóbbit úgy kell tekinteni, mint amely az említett rendelettel azonos kötelező erővel rendelkezik (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 1996. április 24-i Industrias Pesqueras Campos és társai kontra Bizottság ítélet, T-551/93 és T-231/94–T-234/94, EBHT, EU:T:1996:54, 84. pont).

46 A 211/2011 rendeletnek „A javasolt polgári kezdeményezés nyilvántartásba vételéhez szükséges információk” címet viselő II. melléklete a következőképpen rendelkezik:

„A javasolt polgári kezdeményezés bizottsági nyilvántartásba vételéhez a következő információkat kell benyújtani:

1. A javasolt polgári kezdeményezés címe, legfeljebb 100 karakter terjedelemben.

2. A javasolt polgári kezdeményezés tárgya, legfeljebb 200 karakter terjedelemben.

3. A Bizottságot javaslat beterjesztésére felhívó, javasolt polgári kezdeményezés céljainak leírása, legfeljebb 500 karakter terjedelemben.

4. A Szerződések azon rendelkezései, amelyek a szervezők megítélése szerint a javasolt fellépésre vonatkoznak.

[…]

A szervezők mellékletben bővebb információkat is megadhatnak a javasolt polgári kezdeményezés tárgyával, céljaival és hátterével kapcsolatban. Ha úgy kívánják, a beadványhoz jogszabálytervezetet is mellékelhetnek.”

47 A 211/2011 rendelet 4. cikkéből és e rendelet II. mellékletéből kitűnik, hogy a Bizottság megvizsgálja a szervezők által közölt információkat annak értékelése céljából, hogy a javasolt polgári kezdeményezés megfelel-e többek között az ugyanezen rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában előírt nyilvántartásba vételi feltételeknek.

48 A felperesek állításával ellentétben a 211/2011 rendelet „II. melléklet[é]ben meghatározott információk”, melyekre e rendelet 4. cikke utal, nem korlátozódnak azon minimális információkra, amelyeket ugyanezen melléklet értelmében a nyilvántartáshoz be kell nyújtani.

49 Ugyanis a 211/2011 rendelet II. mellékletében a kezdeményezés szervezői számára elismert azon jogosultság, hogy bővebb információkat vagy akár uniós jogszabálytervezetet is benyújthatnak, a Bizottság számára azon kötelezettséggel jár együtt, hogy ugyanolyan módon vizsgálja meg az említett információkat, mint az említett melléklet alapján benyújtott bármely más információt, a megfelelő ügyintézés elvével összhangban, amelyhez a hatáskörrel rendelkező intézmény számára azon kötelezettség kapcsolódik, hogy alaposan és pártatlanul vizsgálja meg az adott esett összes releváns elemét (lásd: 2012. március 29-i Bizottság kontra Észtország ítélet, C-505/09 P, EBHT, EU:C:2012:179, 95. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2009. szeptember 23-i Észtország kontra Bizottság ítélet, T-263/07, EBHT, EU:T:2009:351, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

50 Ennélfogva függetlenül azon kérdéstől, hogy a nyilvántartáshoz benyújtott szükséges információk elegendőek voltak-e, meg kell állapítani, hogy a Bizottság köteles volt megvizsgálni a bővebb tájékoztatást annak értékelése céljából, hogy a vitatott javaslat megfelel-e a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában előírt nyilvántartásba vételi feltételeknek.

51 E következtetést nem kérdőjelezik meg a felperesek lényegében arra vonatkozó érvei sem, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozatban nem kellett volna figyelembe vennie a bővebb tájékoztatást, amely csupán illusztrálta a Bizottság által adott esetben előterjeszthető, jogi aktusra vonatkozó javaslatokat, anélkül azonban, hogy az megegyezett volna a javasolt jogi aktussal.

52 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a bővebb tájékoztatás alapján a Bizottság a megtámadott határozatban úgy vélte, hogy a felperesek a vitatott javaslatban arra hívták fel, hogy nyújtson be „a régiók közötti egyenlőséget és a regionális kultúrák fenntartását” biztosító uniós jogi aktusra irányuló javaslatot, ami a felperesek szerint szükségszerűen magában foglalja egyrészt annak biztosítását, hogy a tagállamok teljesítik a nemzeti kisebbségekkel kapcsolatos nemzetközi kötelezettségvállalásaikat, másrészt azt, hogy „az Unió kohéziós politikája kiemelt figyelemmel kezeli a [nemzeti kisebbségi] régiókat”, a „nemzeti kisebbségi régió” olyan fogalmának elfogadásával, amely figyelembe veszi a vitatott javaslatban említett nemzetközi dokumentumokban foglalt kritériumokat és az érintett közösségek kifejezett akaratát, valamint az említett régiók név szerinti azonosításával.

53 A felperesek nem megalapozottan hivatkoznak arra, hogy a megtámadott határozatban ilyen módon azonosított intézkedéseket a bővebb tájékoztatásban csupán példaként hozták fel arra vonatkozóan, hogy a Bizottság adott esetben milyen intézkedésre vonatkozó javaslatokat terjeszthet elő. Először is a bővebb tájékoztatásban a felperesek kifejezetten jelzik, hogy „a jogszabálynak ki kell mondania […], hogy a tagállamoknak maradéktalanul teljesíteniük kell a nemzeti kisebbségekkel kapcsolatos nemzetközi kötelezettségvállalásaikat”. A felperesek továbbá a szükséges információk keretében már megfogalmazott kérelmet megismételve jelzik, hogy a vitatott javaslat által követett célkitűzéseknek való megfelelés érdekében „[a nemzeti kisebbségi régiók] számára biztosítani kell, hogy ugyanolyan eséllyel férjenek hozzá a strukturális alapokhoz és más uniós alapokhoz, a [kohéziós politika] forrásaihoz és programjaihoz, [és] meg kell teremteni a garanciákat a sajátosságaik fenntartásához, valamint a megfelelő gazdasági fejlődéshez”. Végül a felperesek egyértelműen arra utalnak, hogy a [nemzeti kisebbségi régiók] fogalmát uniós jogi aktusban kell meghatározni, és jelzik, hogy „a nemzeti kisebbségi régiók fogalmának meghatározásán túlmenően a Bizottság által előkészített jogi aktusnak függelékben tételesen meg is kell neveznie azokat, figyelembe véve a [bővebb tájékoztatásban] felsorolt nemzetközi dokumentumokban foglalt kritériumokat és az érintett közösségek akaratát”. A bővebb tájékoztatás fent említett szövegrészeiből kitűnik, hogy a Bizottság által a megtámadott határozatban figyelembe vett, intézkedésre vonatkozó javaslatokat a felperesek az említett tájékoztatásban egyértelműen olyan intézkedésekként mutatták be, amelyeknek a javasolt jogi aktusban szükségszerűen szerepelniük kell.

54 A Bizottság tehát a megtámadott határozatban helyesen vette figyelembe ezen intézkedéseket annak ellenőrzése céljából, hogy a vitatott javaslat megfelelt-e a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában előírt nyilvántartásba vételi feltételeknek.

55 Ezenkívül a fenti 50. pontban levont következtetést nem kérdőjelezik meg a felperesek azon kérdésre vonatkozó érvei, hogy a bővebb tájékoztatás figyelembevétele a megtámadott határozatban a felperesek érdekét szolgálta-e.

56 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a javasolt polgári kezdeményezés szervezőinek feladata értékelni minden egyes esetben, hogy érdekükben áll-e gyakorolni a 211/2011 rendelet II. mellékletében biztosított azon jogosultságukat, hogy bővebb tájékoztatást adjanak a javaslatuk tárgyával, céljaival és hátterével kapcsolatban, tekintettel a Bizottságot terhelő azon járulékos kötelezettségre, hogy e tájékoztatást megvizsgálja, többek között annak értékelése céljából, hogy a polgári kezdeményezést nyilvántartásba kell-e venni. Mindazonáltal azt követően, hogy a polgári kezdeményezés szervezői úgy döntöttek, hogy gyakorolják jogosultságukat és bővebb tájékoztatást adnak, a Bizottságnak figyelembe kell vennie e tájékoztatást anélkül, hogy vizsgálnia lehetne és kellene, hogy az említett tájékoztatás figyelembevétele a szervezők érdekét szolgálja-e, vagy sem.

57 A jelen ügyben a felperesek bővebb tájékoztatást adtak a Bizottságnak, amelynek ennélfogva meg kellett azt vizsgálnia, függetlenül attól a kérdéstől, hogy ez a felperesek érdekében állt-e, vagy sem.

58 Mivel a felperesek érvelése teljes egészében megdőlt, a 211/2011 rendelet 4. cikke (1) és (2) bekezdésében elő nem írt információk téves figyelembevételén alapuló kifogást el kell utasítani.

A felperesek további kifogásaira vonatkozó előzetes észrevételek

59 Mivel a felperesek által felhozott minden további kifogás lényegében a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdése b) pontjának megsértésére vonatkozik (fenti 39. pont), emlékeztetni kell arra, hogy az EUSZ 5. cikk szerint a hatáskör-átruházás elve szabályozza az Unió hatásköreinek elhatárolását; arra, hogy az EUSZ 13. cikk (2) bekezdése szerint az egyes intézmények a Szerződésekben rájuk ruházott hatáskörök határain belül járnak el, és hogy a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja ebben az összefüggésében írja elő azon feltételt, amely szerint a javasolt polgári kezdeményezés nem eshet nyilvánvalóan a Bizottság azon hatáskörén kívül, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot nyújtson be.

60 A 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdése b) pontjának szövegéből kitűnik, hogy a Bizottságnak először meg kell vizsgálnia a rendelkezésére álló adatokat annak értékelése céljából, hogy a javasolt polgári kezdeményezés nem esik-e nyilvánvalóan kívül a hatáskörén, pontosítva, hogy a javaslat nyilvántartásba vétele esetén egy teljesebb vizsgálatra is sor kerül. A 211/2011 rendelet 10. cikke (1) bekezdésének c) pontja ugyanis kimondja, hogy a polgári kezdeményezés benyújtását követően a Bizottság három hónapon belül közleményben foglalja össze az említett kezdeményezésről alkotott jogi és politikai következtetéseit, az esetlegesen megtenni kívánt lépéseit, és ezek okait, illetve ha nem kíván lépéseket tenni, ennek okait.

61 Annak eldöntése érdekében, hogy a Bizottság a jelen ügyben helyesen alkalmazta-e a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában szereplő feltételt, meg kell vizsgálni, hogy a vitatott javaslatra tekintettel és a rendelkezésére álló adatok első vizsgálata keretében a Bizottság nyilvánvalóan nem tudott-e uniós jogi aktus elfogadására irányuló javaslatot előterjeszteni a Szerződések – különösen a felperesek által a vitatott javaslatban hivatkozott – rendelkezései alapján.

Az EUMSZ 4. cikk (2) bekezdése c) pontjának, az EUMSZ 174. cikknek, valamint az 1059/2003 rendelet 3. cikke (5) bekezdése és e rendelet (10) preambulumbekezdése együttesen értelmezett rendelkezéseinek téves értelmezésén alapuló kifogásokról

62 A Magyarország által támogatott felperesek arra a következtetésre jutnak, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban értelmezési hibát követett el, amikor megtagadta annak megállapítását, hogy az EUMSZ 4. cikk (2) bekezdése c) pontja, az EUMSZ 174. cikk, valamint az 1059/2003 rendelet 3. cikke (5) bekezdése és e rendelet (10) preambulumbekezdése együttesen értelmezett rendelkezései jogi alapul szolgálhatnak számára ahhoz, hogy a vitatott javaslatnak megfelelő, uniós jogi aktusra irányuló javaslatot nyújtson be.

63 A Bizottság, amelyet Románia és a Szlovák Köztársaság támogat, a jelen kifogások elutasítását kéri.

64 A megtámadott határozatban a Bizottság, miután a fenti 52. pontban jelzett módon meghatározta a javasolt jogi aktus tartalmát, a következőket állapította meg:

„[A] kérelem szerint [bizonyos intézkedésekre] azért van szükség, hogy a [nemzeti kisebbségi] régiók kiemelt figyelmet kapjanak az Unió kohéziós politikájának keretében. Azonban minden, a kohéziós politika keretében elfogadott intézkedés, amelynek jogalapja az EUMSZ 177. cikk és az EUMSZ 178. cikk, arra korlátozódik, hogy a gazdasági, társadalmi és területi kohéziót erősítse, ahogyan azt az EUMSZ 174. cikk említi. A nemzeti kisebbségek helyzetének javítása nem érthető úgy,

mintha az segítene csökkenteni a »régiók közti fejlődési egyenlőtlenségeket«, és egyes régiók elmaradottságát, ahogyan azt az EUMSZ 174. cikk (2) [bekezdése] meghatározza. Ebben a tekintetben kimerítő [jellegű] az EUMSZ 174. cikk (3) [bekezdése] által meghatározott »hátrányok« felsorolása, amelyek alapján egy régiót kötelező módon »kiemelt figyelemmel« kell kezelni. Ennélfogva az EUMSZ 174. cikk, az [EUMSZ] 176. cikk, az [EUMSZ] 177. cikk és az [EUMSZ] 178. cikk nem szolgálhatnak a […] javasolt jogszabály jogi alapjául."

65 Továbbá, miután jelezte, hogy a vizsgálata nem csupán a Szerződéseknek a vitatott javaslatban hivatkozott rendelkezéseire vonatkozott, hanem „minden más lehetséges jogalap" vizsgálatára, a Bizottság a következőket állapította meg.

„[A] Szerződésekben semmilyen jogi alapja nincsen egy, a [vitatott javaslat szervezői] által elképzelt tartalommal rendelkező [jogi aktusra irányuló javaslat előterjesztésének]."

66 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy valamely uniós jogi aktus jogalapja megválasztásának olyan objektív elemeken kell alapulnia, amelyek alkalmasak a bírósági felülvizsgálatra, ilyen elemnek számít többek között az aktus célja és tartalma (Bizottság kontra Tanács ítélet, C-377/12, EU:C:2014:1903, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; Egyesült Királyság kontra Tanács ítélet, C-81/13, EBHT, EU:C:2014:2449, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 A jelen kifogások felvetik azt a kérdést, hogy tekintettel többek között a javasolt jogi aktus céljára és tartalmára, azt el lehetne-e fogadni a felperesek által a vitatott javaslatban hivatkozott, az Unió kohéziós politikájára vonatkozó rendelkezések alapján.

68 Az EUSZ 3. cikk az Unió egyéb céljai között megemlíti a gazdasági, a társadalmi és a területi kohéziót. Az említett kohézió az EUMSZ 4. cikk (2) bekezdésében felsorolt, az Unió és a tagállamok közötti megosztott hatáskörök között szerepel. Ahogyan azt a Bizottság helyesen megjegyzi, az Unió gazdasági, társadalmi és területi kohézió terén való fellépésének további konszolidálását és fejlesztését többek között a strukturális alapok révén lehetővé tevő uniós jogi aktusok elfogadásának jogalapja az EUM-Szerződés harmadik részének XVIII. címében található, vagyis az EUMSZ 174–EUMSZ 178. cikkben. Ez kitűnik az EU-Szerződéshez és az EUM-Szerződéshez csatolt, a gazdasági, társadalmi és területi kohézióról szóló (28.) jegyzőkönyvből is.

69 Az EUMSZ 174–EUMSZ 178. cikk együttes olvasatából kitűnik, hogy az uniós jogalkotó hatáskörrel rendelkezik az Unió egésze harmonikus fejlődésének előmozdítására, és különösen a különböző régiók fejlettségi szintje közötti egyenlőtlenségek és a legkedvezőtlenebb helyzetű régiók lemaradásának csökkentésére irányuló jogi aktusok elfogadására, e tekintetben kiemelt figyelmet fordítva a vidéki térségekre, az ipari átalakulás által érintett térségekre és az olyan súlyos és állandó természeti vagy demográfiai hátrányban lévő régiókra, mint a legészakibb, rendkívül gyéren lakott régiók, valamint a szigeti, a határon átnyúló és a hegyvidéki régiók.

70 Az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésének megfelelően, amely kimondja többek között, hogy az Unió tiszteletben tartja a tagállamok nemzeti identitását, amely elválaszthatatlan része azok alapvető politikai és alkotmányos berendezkedésének, az EUMSZ 174–EUMSZ 178. cikk értelmében vett „régió" fogalmát az aktuális politikai, közigazgatási és intézményi helyzetet is tiszteletben tartva kell meghatározni. Ugyanakkor a tagállamokon belül meglevő közigazgatási egységek jelentős mértékben különböznek egymástól mind demográfiai és földrajzi téren, mind a hatásköreik tekintetében. Márpedig uniós jogi aktusoknak a kohéziós politika terén történő elfogadása magában foglalja, hogy az uniós jogalkotó összehasonlítható adatokkal rendelkezik az egyes közigazgatási egységek fejlettségi szintjére vonatkozóan. Ahogyan az a (9) preambulumbekezdéséből kitűnik, az 1059/2003 rendelet tehát létrehozott egy NUTS-t, amely a „területi egységek" vagy a „NUTS-régiók" – amelyek hierarchián belüli szintje a népesség számában kifejezett méretüktől függ – meghatározásán keresztül

lehetővé teszi a tagállamokon belül meglevő különböző közigazgatási egységek fejlettségi szintjére vonatkozó statisztikák összehasonlítását, és amely ebből következően referenciaként szolgál az Unió kohéziós politikájának végrehajtásához.

71 E tekintetben az 1059/2003 rendeletnek a statisztikai célú területi egységek osztályozási ismérveiről szóló 3. cikke a tényállás megvalósulása időpontjában hatályos változatában a következőket mondja ki:

„(1) A tagállamokon belül meglevő közigazgatási egységek képezik a területi egységek meghatározására felhasznált első ismérvet.

E célból a »közigazgatási egység« olyan közigazgatási hatósággal rendelkező földrajzi terület, amely a tagállam jogi és intézményi keretén belül rendelkezik a fenti területre vonatkozó közigazgatási vagy politikai döntéshozatali hatáskörrel.

(2) Annak érdekében, hogy megállapítsák a vonatkozó NUTS-szintet, amelybe egy tagállam közigazgatási egységeinek adott osztályát be kell sorolni, a közigazgatási egységek ezen osztálya átlagos méretének a következő népesség-küszöbértékeken belül kell lennie:

[…]

Amennyiben egy tagállam teljes népessége egy adott NUTS-szintre vonatkozó alsó küszöbérték alatt van, ezen a szinten az egész tagállam egyetlen NUTS területi egységet alkot.

(3) E rendelet alkalmazásában egy területi egység népessége azokból a személyekből áll, akiknek szokásos lakóhelye a fenti területen található.

(4) A NUTS-osztályozáshoz felhasznált meglévő közigazgatási egységeket a II. melléklet határozza meg. Az ezen rendelet nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására és a II. melléklet kiigazítására irányuló intézkedéseket a 7. cikk (2) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(5) Ha egy adott NUTS-szinthez egy tagállamban – a (2) bekezdésben említett ismérvnek megfelelően – nincs megfelelő méretű közigazgatási egység, e NUTS-szintet megfelelő számú, egymással határos, meglévő kisebb közigazgatási egység összevonásával kell képezni. Az ilyen összevonás olyan vonatkozó ismérveket vesz figyelembe, mint a földrajzi, társadalmi-gazdasági, történelmi, kulturális vagy környezeti körülmények.

Az így keletkezett összevont egységek a továbbiakban: nem közigazgatási egységek. Valamely tagállam adott NUTS-szintjére besorolt nem közigazgatási egységei méretének a (2) bekezdésben említett népesség-küszöbértékeken belül kell lennie.

Egyes nem közigazgatási egységek azonban – sajátos földrajzi, társadalmi-gazdasági, történelmi, kulturális vagy környezeti körülmények miatt – eltérhetnek a fenti küszöbértékektől, különösen a szigeteken és a legkülső régiókban. Az e rendelet nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 7. cikk (2) bekezdésében előírt, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.”

72 A fenti 68–71. pontban vázolt jogi háttérre tekintettel a megtámadott határozatban a Bizottság helyesen állapította meg, hogy „az [EUMSZ] 174. cikk, az [EUMSZ] 176. cikk, az [EUMSZ] 177. cikk és az [EUMSZ] 178. cikk nem szolgálhatnak a [...] javasolt jogszabály jogi alapjául”.

73 [A 2017. június 20-i végzéssel kijavítva] Ugyanis a fenti 3. és 5–8. pontban ismertetett, vitatott javaslatból kitűnik, hogy a javasolt jogi aktusnak lehetővé kell tennie, hogy a nemzeti kisebbségi régiókat beleértsék az [EUMSZ]174–[EUMSZ]178. cikk értelmében vett „régió” fogalmába, és azok

az Unió kohéziós politikája keretében kiemelt figyelemben részesüljenek annak érdekében, hogy sajátos etnikai, kulturális, vallási vagy nyelvi jellemzőik fennmaradhassanak. A javasolt jogi aktusnak többek között köteleznie kell a tagállamokat arra, hogy tartsák tiszteletben a nemzeti kisebbségekkel szembeni kötelezettségeiket, többek között az Unió kohéziós politikájának végrehajtása során, meg kell határoznia magának a „nemzeti kisebbségi régiónak" a fogalmát, amely az [EUMSZ]174–[EUMSZ]178. cikk szerinti „régiónak" is minősül, és létre kell hoznia azon nemzeti kisebbségi régiók név szerinti listáját, amelyek az Unió kohéziós politikája keretében kiemelt figyelemben részesülnek annak érdekében, hogy sajátos jellemzőik fennmaradhassanak.

74 A vitatott javaslatból továbbá kitűnik, hogy a nemzeti kisebbségi régiókat önálló szempontok alapján kell meghatározni, vagyis a tagállamokon belül meglevő közigazgatási egységektől függetlenül. A vitatott javaslat ugyanis jelzi, hogy „az uniós jogi aktusban meghatározandó [nemzeti kisebbségi régió] fogalmának minden lényeges eleme [megtalálható] számos, a tagállamok által is elfogadott nemzetközi dokumentumban", és e tekintetben „olyan régiók[ra utal], amelyek nemzeti, etnikai, kulturális, vallási, nyelvi jellemzői eltérnek az őket körülvevő régiókétól". A vitatott javaslat szerint az így meghatározott régiók körébe tartoznak „a közigazgatási hatáskörökkel nem rendelkező földrajzi körzetek". Következésképpen a vitatott javaslat szerint a NUTS-nak megfelelő régiók létrehozásához figyelembe kell venni a nyelvi, etnikai és kulturális határokat, valamint a régió lakosságának többségét alkotó őshonos közösség előzetes népszavazáson kinyilvánított akaratát, valamint „[az Európai Parlamentnek a kisebbségek védelméről és a megkülönböztetés elleni politikákról a bővítés utáni Európában […] című állásfoglalásával] és a szóban forgó kisebbségek akaratával összhangban [a javasolt jogi aktusból eredő] garanciák magukban foglalhatnák olyan regionális önkormányzati intézmények létrehozását is, amelyek elegendő hatáskörrel rendelkeznek ahhoz, hogy segítsék a [nemzeti kisebbségi régió] nemzeti, nyelvi és kulturális sajátosságainak és identitásának fenntartását". Ily módon a vitatott javaslatból kitűnik, hogy a javasolt jogi aktusnak az EUMSZ 174–EUMSZ 178. cikk értelmében vett „régió" fogalmának újbóli meghatározásához kell vezetnie, valódi státuszt biztosítva a nemzeti kisebbségi régióknak, méghozzá az érintett tagállamokban fennálló politikai, közigazgatási és intézményi helyzetre való tekintet nélkül.

75 Márpedig, ahogyan az a fenti 70. pontban szerepel, valamint az EUSZ 2. cikk (4) bekezdésének megfelelően, az Uniónak a kohéziós politika keretében tiszteletben kell tartania a tagállamokban fennálló politikai, közigazgatási és intézményi helyzetet. Ezért, amikor kizárólag a regionális statisztikai adatok összehasonlíthatóságának biztosítása érdekében az 1059/2003 rendelet 3. cikkének (5) bekezdése kimondja, hogy figyelembe kell venni olyan ismérveket, mint a földrajzi, társadalmi-gazdasági, történelmi, kulturális vagy környezeti körülmények, ez csupán arra irányul, hogy lakosságszám tekintetében megfelelő méretű, nem közigazgatási egységbe foglalja az érintett tagállamokban meglévő közigazgatási egységeket, kizárólag azon célból, hogy lehetővé tegye e különböző közigazgatási egységek fejlettségi szintjére vonatkozó statisztikák összehasonlítását. Emellett amikor ugyanezen rendelkezés kimondja, hogy sajátos földrajzi, társadalmi-gazdasági, történelmi, kulturális vagy környezeti körülmények miatt el lehet térni a demográfiai küszöbértékektől, ez csupán a nem közigazgatási egységekre vonatkozik, amelyek maguk az érintett tagállamokban meglévő közigazgatási egységek pusztán statisztikai célú összevonásával jöttek létre, anélkül, hogy ezen összevonás bármilyen módon az érintett tagállamban fennálló politikai, közigazgatási és intézményi helyzet megváltoztatásához vezethetne.

76 Ebből következik, hogy az uniós jogalkotó az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésének megsértése nélkül nem fogadhat el olyan jogi aktust, amely a javasolt jogi aktushoz hasonlóan úgy határozná meg a nemzeti kisebbségi régiókat, mint amelyek az Unió kohéziós politikája keretében önálló ismérvek alapján, vagyis az érintett tagállamokban fennálló politikai, közigazgatási és intézményi helyzetre való tekintet nélkül kiemelt figyelemben részesülnek.

77 Mindenesetre, még ha feltételezzük is, hogy a nemzeti kisebbségi régiók megfelelhetnek az érintett tagállamokban meglévő közigazgatási egységeknek vagy az ilyen egységek összevont formájának, rá kell mutatni, hogy ezen régiók sajátos etnikai, kulturális, vallási vagy nyelvi jellemzőinek fennmaradása nem olyan cél, amely igazolhatná valamely uniós jogi aktusnak az [EUMSZ] 174. cikk, az [EUMSZ] 176. cikk, az [EUMSZ] 177. cikk és az [EUMSZ] 178. cikk alapján történő elfogadását.

78 Ugyanis ez utóbbi rendelkezések csupán olyan intézkedések elfogadására hatalmazzák fel az uniós jogalkotót, amelyek az Unió egésze harmonikus fejlődésének előmozdítására, és különösen a különböző régiók fejlettségi szintje közötti egyenlőtlenségek és a legkedvezőtlenebb helyzetű régiók lemaradásának csökkentésére irányulnak, e tekintetben kiemelt figyelmet fordítva a vidéki térségekre, az ipari átalakulás által érintett térségekre és az olyan súlyos és állandó természeti vagy demográfiai hátrányban lévő régiókra, mint a legészakibb, rendkívül gyéren lakott régiók, valamint a szigeti, a határon átnyúló és a hegyvidéki régiók.

79 Igaz, a felperesek lényegében arra hivatkoznak, hogy egyrészt az európai integráció és különösen az Unió kohéziós politikájának végrehajtása jelenleg nem mozdítják elő az Unió átfogó, harmonikus fejlődését, mivel veszélyeztetik a nemzeti kisebbségi régiók sajátos jellemzőit, amelyek emiatt „gyengülnek”, másrészt a nemzeti kisebbségi régiók súlyos és állandó demográfiai hátrányban vannak lakosságuk nemzeti téren fennálló kisebbségi helyzetéből adódóan, ami befolyásolja a környező régiókhoz viszonyított gazdasági fejlődésüket.

80 Mindazonáltal, ahogyan arra a Bizottság helyesen rámutat, a felperesek érvelése e tekintetben olyan állításokon alapul, amelyek egyáltalán nincsenek alátámasztva, *a fortiori* bizonyítva.

81 Egyrészt a felperesek nem bizonyították, hogy az Unió kohéziós politikájának akár az Unió, akár a tagállamok általi végrehajtása fenyegetné a nemzeti kisebbségi régiók sajátos jellemzőit.

82 Az EUSZ 2. cikk értelmében az Unió az emberi jogok – ideértve a kisebbségekhez tartozó személyek jogait is – tiszteletben tartásán alapul. Továbbá az Európai Unió Alapjogi Chartája 21. cikkének (1) bekezdése megtilt minden, a nemzeti kisebbséghez tartozáson alapuló hátrányos megkülönböztetést. Márpedig az EUSZ 6. cikk (1) bekezdése értelmében az Unió elismeri az Alapjogi Chartában megfogalmazott jogokat, szabadságokat és alapelveket, és a Charta ugyanolyan jogi kötőerővel bír, mint a Szerződések, tovább az említett Charta 51. cikkének (1) bekezdése pontosítja, hogy a Charta rendelkezéseinek címzettjei – a szubszidiaritás elvének megfelelő figyelembevétele mellett – az Unió intézményei, szervei és hivatalai, valamint a tagállamok annyiban, amennyiben az Unió jogát hajtják végre. Ebből következik, hogy az Unió és a tagállamok a gazdasági, társadalmi és területi kohézió terén megosztott hatáskörük gyakorlása során nem részesíthetnek hátrányos megkülönböztetésben személyeket vagy csoportokat valamely nemzeti kisebbséghez való tartozásuk miatt.

83 Végezetül hangsúlyozni kell, hogy a vitatott javaslat célja nem a nemzeti kisebbségi régiókban élő személyeket vagy csoportokat az ilyen nemzeti kisebbséghez tartozás miatt érő hátrányos megkülönböztetés elleni küzdelem, hanem a nemzeti kisebbségi régiók és az őket körülvevő régiók közötti gazdasági fejlettségi egyenlőtlenségek kialakulásának vagy a kisebbségi régiók lemaradásának megelőzése, amely azon hátrány miatt következhet be, melyet az előbbiek számára sajátos etnikai, kulturális, vallási vagy nyelvi jellemzőik jelentenek. A keresetlevél 5. pontjában a felperesek maguk állapítják meg, hogy a vitatott javaslatnak nem „célja” a „hátrányos megkülönböztetés megakadályozása”, noha nem zárják ki, hogy a javasolt jogi aktusnak lehet ilyen „következménye” is.

84 Így a felperesek állításától eltérően sem az EUSZ 2. cikk, sem az Alapjogi Charta 21. cikkének (1) bekezdése, sem az uniós jog bármely más, különösen a nemzeti kisebbséghez való tartozáson alapuló hátrányos megkülönböztetés elleni küzdelemre irányuló rendelkezése nem teheti lehetővé a Bizottság számára, hogy az Unió kohéziós politikája keretében olyan uniós jogi aktus elfogadására tegyen javaslatot, amelynek tárgya és tartalma megegyezik a javasolt aktuséval.

85 Másrészt a felperesek nem bizonyították, hogy a nemzeti kisebbségi régiók sajátos etnikai, kulturális, vallási vagy nyelvi jellemzői az EUMSZ 174. cikk harmadik bekezdése értelmében vett súlyos és állandó demográfiai hátránynak volnának tekinthetők.

86 E tekintetben, noha az EUMSZ 174. cikk harmadik bekezdése kimondja, hogy a legészakibb, rendkívül gyéren lakott régiók, valamint a szigeti, a határon átnyúló és a hegyvidéki régiók súlyos és állandó természeti vagy demográfiai hátrányban vannak sziget mivoltuk, határon átnyúló jellegük, domborzatuk, elszigeteltségük, valamint gyéren lakott vagy rendkívül gyéren lakott voltuk miatt, nem tesz említést azokról a régiókról, amelyeket nemzeti, etnikai, kulturális, vallási vagy nyelvi sajátosságok különböztetnek meg az őket körülvevő régióktól. A felperesek által hivatkozott, az Európai Regionális Fejlesztési Alapra, az Európai Szociális Alapra, a Kohéziós Alapra, az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapra és az Európai Tengerügyi és Halászati Alapra vonatkozó közös rendelkezések megállapításáról, az Európai Regionális Fejlesztési Alapra, az Európai Szociális Alapra és a Kohéziós Alapra és az Európai Tengerügyi és Halászati Alapra vonatkozó általános rendelkezések megállapításáról és az 1083/2006/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. december 17-i 1303/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 347., 320. o.) 121. cikkének (4) bekezdése e tekintetben egyáltalán nem terjeszti ki az EUMSZ 174. cikk hatályát, mivel az csupán a szigeti, a hegyvidéki, a gyéren lakott és rendkívül gyéren lakott, valamint a legkülső régiókra vonatkozik. Az említett 121. cikk (4) bekezdéséből szintén nem vezethető le, hogy az EUMSZ 174. cikk harmadik bekezdése szerinti „súlyos és állandó demográfiai hátrány” fogalma magában foglalhatná a nemzeti kisebbségi régiók sajátos etnikai, kulturális, vallási vagy nyelvi jellemzőit.

87 Még ha feltételezzük is, hogy az említett jellemzők az érintett régiók sajátos demográfiai adataiként értelmezhetők, nem bizonyított, hogy azok az említett régiók gazdasági fejlődése tekintetében következetesen hátrányt jelentenek a környező régiókhoz viszonyítva. Igaz – ahogyan azt a felperesek megjegyzik –, hogy az e régiók és a környező régiók közötti, többek között nyelvi különbségek okozhatnak bizonyos többletköltségeket üzletkötés esetén vagy bizonyos foglalkoztatási nehézségeket. Mindazonáltal, ahogyan arra a Bizottság helyesen rámutat, e régiók sajátos jellemzői járhatnak bizonyos előnyökkel is, mint amilyen bizonyos idegenforgalmi vonzerő vagy a többnyelvűség.

88 Ami az olyan uniós jogi aktusokat illeti, mint amilyen az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának címzett, „A nyelvtanulás és a nyelvi sokszínűség előmozdítása: akcióterv a 2004–2006 időszakra” című bizottsági közlemény (COM (2003) 449 végleges), azok a regionális és kisebbségi nyelvek előmozdítására irányulnak, és nem abból a megállapításból indulnak ki, hogy az említett nyelvek hátrányt jelentenének azon régiók gazdasági fejlődése számára, ahol azokat beszélik, hanem abból, hogy e nyelvek hozzájárulnak az Unió nyelvi sokszínűségéhez és a többnyelvűséghez, amelyre előnyként tekintenek.

89 A felperesek által szolgáltatott bármely bizonyíték hiányában nincs tehát ok azt feltételezni, hogy a nemzeti kisebbségi régiók sajátos etnikai, kulturális, vallási vagy nyelvi jellemzői következetesen hátrányt jelentenének e régiók gazdasági fejlődése tekintetében a környező régiókhoz viszonyítva, oly módon, hogy e jellemzőket az EUMSZ 174. cikk harmadik bekezdése szerinti „súlyos és állandó demográfiai hátránynak” lehetne tekinteni.

90 A fenti okok összességére tekintettel az EUMSZ 4. cikk (2) bekezdése c) pontjának és az EUMSZ 174. cikknek, valamint az 1059/2003 rendelet 3. cikke (5) bekezdése és e rendelet (10) preambulumbekezdése együttesen értelmezett rendelkezéseinek téves értelmezésén alapuló kifogásokat teljes egészükben el kell utasítani.

Az EUMSZ 167. cikk megsértésére alapított kifogásról

91 A Magyarország által támogatott felperesek azt állítják, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban értelmezési hibát követett el azzal a megállapításával, hogy a vitatott javaslat nyilvánvalóan kívül esik a Bizottság azon hatáskörén, hogy az EUMSZ 167. cikkben foglalt kulturális politika végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot terjesszen elő.

92 A Bizottság, amelyet Románia és a Szlovák Köztársaság támogat, a jelen kifogás elutasítását kéri.

93 A megtámadott határozatban a Bizottság, miután a fenti 52. pontban jelzett módon meghatározta a javasolt jogi aktus tartalmát, a következőket állapította meg:

„Az [EUMSZ] 167. cikk […] sem lehet [e] jogszabály jogi alapja, mivel [e jogi szabályozás] nem járulna hozzá az [e] rendelkezésekben rögzített politikák célkitűzéseinek megvalósulásához. […]”

94 A jelen kifogás azt a kérdést veti fel, hogy többek között céljára és tartalmára tekintettel a javasolt jogi aktusnak hozzá kell-e járulnia az Uniónak az EUMSZ 167. cikkben szereplő kulturális politikája által követett célok egyikének megvalósításához.

95 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Alapjogi Charta 22. cikkének és az EUSZ 3. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének megfelelően az Unió tiszteletben tartja saját kulturális és nyelvi sokféleségét, továbbá biztosítja Európa kulturális örökségének megőrzését és további gyarapítását.

96 Az EUMSZ 6. cikk c) pontja azon területek között sorolja fel a kultúrát, amelyeken az Unió hatáskörrel rendelkezik a tagállamok intézkedéseit támogató, összehangoló vagy kiegészítő intézkedések végrehajtására. Ahogyan az az EUMSZ 2. cikk (5) bekezdésének első albekezdéséből kitűnik, az Unió e hatásköre nem helyettesíti a tagállamok hatáskörét és ahhoz képest másodlagos.

97 Az EUMSZ 167. cikk kimondja:

„(1) Az Unió hozzájárul a tagállamok kultúrájának virágzásához, tiszteletben tartva nemzeti és regionális sokszínűségüket, ugyanakkor előtérbe helyezve a közös kulturális örökséget.

(2) Az Unió fellépésének célja a tagállamok közötti együttműködés előmozdítása és szükség esetén tevékenységük támogatása és kiegészítése a következő területeken:

– az európai népek kultúrája és történelme ismeretének és terjesztésének javítása;

– az európai jelentőségű kulturális örökség megőrzése és védelme;

– nem kereskedelmi jellegű kulturális cserék;

– művészeti és irodalmi alkotás, beleértve az audiovizuális szektort is.

(3) Az Unió és a tagállamok erősítik az együttműködést harmadik országokkal és a kultúra területén hatáskörrel rendelkező nemzetközi szervezetekkel, különösen az Európa Tanáccsal.

(4) Az Unió a Szerződések egyéb rendelkezései alá tartozó tevékenysége során, különösen kultúrái sokszínűségének tiszteletben tartása és támogatása érdekében, figyelembe veszi a kulturális szempontokat.

(5) Annak érdekében, hogy hozzájáruljon az e cikkben említett célkitűzések eléréséhez:

– az Európai Parlament és a Tanács rendes jogalkotási eljárás keretében, a Régiók Bizottságával folytatott konzultációt követően ösztönző intézkedéseket fogad el, kizárva azonban a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek bármilyen összehangolását.

– a Tanács a Bizottság javaslata alapján ajánlásokat fogad el.”

98 Az EUMSZ 167. cikkből, pontosabban e cikk (2) és (5) bekezdéséből kitűnik, hogy a kulturális politika keretében és annak érdekében, hogy hozzájáruljon a tagállamok kultúrájának virágzásához, tiszteletben tartva nemzeti és regionális sokszínűségüket, ugyanakkor előtérbe helyezve a közös kulturális örökséget, az uniós jogalkotó hatáskörrel rendelkezik ösztönző intézkedések elfogadására, kizárva azonban a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek bármilyen összehangolását, vagy pontosan meghatározott célokat követő ajánlásokat, melyek célja elsősorban az európai népek kultúrája és történelme ismeretének és terjesztésének javítása, másodsorban az európai jelentőségű kulturális örökség megőrzése és védelme, harmadsorban nem kereskedelmi jellegű kulturális cserék, negyedsorban a művészeti és irodalmi alkotás, beleértve az audiovizuális szektort is.

99 A Bizottság tehát a megtámadott határozatban helyesen állapította meg, hogy „a javasolt jogi szabályozás […] nem járulna hozzá az Uniónak az [EUMSZ 167. cikkben szereplő kulturális politikája] által követett bármely célkitűzés megvalósításához”.

100 Ugyanis a fenti 3. és 5–8. pontban ismertetett, vitatott javaslatból kitűnik, hogy a javasolt jogi aktusnak lényegében arra kell irányulnia, hogy az Unió kohéziós politikája keretében kialakítson bizonyos garanciákat annak érdekében, hogy a nemzeti kisebbségi régiók sajátos etnikai, kulturális, vallási vagy nyelvi jellemzői fennmaradhassanak. E garanciák lényege az volt, hogy hozzáférést biztosítsanak a nemzeti kisebbségi régiók számára az Unió kohéziós politikájának alapjaihoz, forrásaihoz és programjaihoz az e régiók és az őket körülvevő régiók közötti gazdasági fejlettségi egyenlőtlenségek kialakulásának, vagy az előbbi régiók lemaradásának megelőzése érdekében, vagy akár az autonóm státusz elismerését biztosítsák a nemzeti kisebbségi régiók számára, e régiók lakosságának (népszavazáson) kifejezett akaratának megfelelően, az érintett tagállamokban fennálló politikai, közigazgatási és intézményi helyzetre való tekintet nélkül.

101 Márpedig az EUMSZ 167. cikk nem szolgálhat alapul ilyen célra irányuló és ilyen tartalommal rendelkező jogi aktus elfogadásához. Ugyanis az Unió kohéziós politikájának végrehajtása céljából a nemzeti kisebbségi régióknak a sajátos etnikai, kulturális, vallási vagy nyelvi jellemzői révén történő fenntartása, vagy akár az ilyen régiók számára az autonóm státusz elismerése olyan célkitűzés, amely egyrészt jócskán túlmegy a tagállamok kultúrájának virágzásához való egyszerű hozzájáruláson, tiszteletben tartva nemzeti és regionális sokszínűségüket, ugyanakkor előtérbe helyezve a közös kulturális örökséget, másrészt nem kapcsolódik közvetlenül az EUMSZ 167. cikk (2) bekezdésében pontosan meghatározott célok egyikéhez sem. A keresetlevél 5. pontjában a felperesek maguk állapítják meg, hogy a vitatott javaslatnak nem „célja” a „kulturális sokszínűség megóvása”, noha nem zárják ki, hogy a javasolt jogi aktusnak lehet ilyen „következménye” is.

102 Így a felperesek állításával ellentétben sem az EUSZ 3. cikk (3) bekezdése, sem az EUMSZ 167. cikk (1) bekezdése, sem az Alapjogi Charta 22. cikke nem tette lehetővé a jelen ügyben a Bizottság számára, hogy az Unió kohéziós politikája keretében a nemzeti kisebbségi régiók által képviselt kulturális sokszínűség megóvására irányuló olyan jogi aktust terjesszen elő, amely végső soron nem egyezett volna meg a javasolt jogi aktus tárgyával és tartalmával.

103 Mindenesetre fontos hangsúlyozni, hogy a javasolt jogi aktus elfogadása, amely szükségszerűen magában foglalja az Unió kohéziós politikájának végrehajtása céljából a „nemzeti kisebbségi régiók” fogalmának meghatározását, nem felelne meg az EUMSZ 167. cikk (2) bekezdésében előírt, az Unió kulturális politikája által kitűzött célok megvalósításához való hozzájárulásra irányuló fellépés egyik

módjának sem, vagyis ösztönző intézkedések elfogadásának – kizárva azonban a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek bármilyen összehangolását –, vagy pontosan meghatározott célokat követő ajánlások elfogadásának.

104 A fenti indokok összességére tekintettel az EUMSZ 167. cikk téves értelmezésén alapuló kifogást el kell utasítani.

Az EUMSZ 19. cikk (1) bekezdésének téves értelmezésén alapuló kifogásról

105 A Magyarország által támogatott felperesek azt állítják, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban tévesen értelmezte az EUMSZ 19. cikk (1) bekezdését azzal a megállapításával, hogy a Szerződések egyetlen rendelkezése sem képezhet jogalapot valamely, a nemzeti kisebbséghez való tartozáson alapuló hátrányos megkülönböztetés leküzdésére irányuló intézményi fellépéshez.

106 A Bizottság, amelyet Románia és a Szlovák Köztársaság támogat, a jelen kifogás elutasítását kéri.

107 A megtámadott határozatban a Bizottság miután a fenti 52. pontban szereplő módon meghatározta a javasolt jogi aktus tartalmát és miután jelezte, hogy a vizsgálata „ki fog terjedni a Szerződések […] javasolt rendelkezéseire és […] minden más lehetséges jogalapra”, az alábbiakat jegyezte meg:

„Következésképpen […] a Szerződésekben semmilyen olyan jogi alap nem található, amely lehetővé tenné [a vitatott javaslatban] szereplő tartalommal bíró [uniós] jogi aktus előterjesztését.”

108 A felperesek e tekintetben az EUMSZ 19. cikk (1) bekezdésének téves értelmezését róják fel a Bizottságnak, amely rendelkezés véleményük szerint a javasolt jogi aktus jogi alapjául szolgálhatott volna.

109 A jelen kifogás azon kérdést veti fel, hogy többek között a céljára és tartalmára tekintettel a javasolt jogi aktus elfogadására sor kerülhetett-e volna az EUMSZ 19. cikk (1) bekezdése alapján.

110 Az EUMSZ 19. cikk kimondja:

„(1) A Szerződések egyéb rendelkezéseinek sérelme nélkül és a Szerződések által az Unióra átruházott hatáskörök keretén belül a Tanács az Európai Parlament egyetértését követően, különleges jogalkotási eljárás keretében, egyhangúlag megfelelő intézkedéseket tehet a nemen, faji vagy etnikai származáson, valláson vagy meggyőződésen, fogyatékosságon, koron vagy szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés leküzdésére.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérve, az Európai Parlament és a Tanács rendes jogalkotási eljárás keretében elfogadhatja a tagállamok által az (1) bekezdésben említett célkitűzések elérése érdekében tett intézkedéseket támogató uniós ösztönző intézkedések alapelveit, kizárva azonban a tagállamok törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseinek bármilyen összehangolását.”

111 A Szerződések egyéb rendelkezéseinek sérelme nélkül és a Szerződések által az Unióra átruházott hatáskörök keretén belül az EUMSZ 19. cikk (1) bekezdése felhatalmazza az uniós jogalkotót arra, hogy elfogadja a szükséges intézkedéseket a nemen, faji vagy etnikai származáson, valláson vagy meggyőződésen, fogyatékosságon, koron vagy szexuális irányultságon alapuló hátrányos megkülönböztetés leküzdésére.

112 A jelen ügyben anélkül, hogy szükség volna feltenni azt a kérdést, hogy a „[hátrányos] megkülönböztetés” e rendelkezés szerinti fogalma magában foglal-e, vagy sem, minden, a valamely kisebbséghez való tartozáson alapuló hátrányos megkülönböztetést, emlékeztetni kell arra, hogy ahogyan az a fenti 83. pontban szerepel, a vitatott javaslat célja nem a nemzeti kisebbségi régiókban

élő személyeket vagy csoportokat az ilyen nemzeti kisebbséghez tartozás miatt érő hátrányos megkülönböztetés elleni küzdelem volt, hanem a nemzeti kisebbségi régiók és az őket körülvevő régiók közötti gazdasági fejlettségi egyenlőtlenségek kialakulásának vagy a kisebbségi régiók lemaradásának megelőzése, amely azon hátrány miatt következhet be, melyet az előbbiek számára sajátos etnikai, kulturális, vallási vagy nyelvi jellemzőik jelentenek.

113 Következésképpen, ahogyan azt a Bizottság a megtámadott határozatban helyesen megállapította, az EUMSZ 19. cikk (1) bekezdése nem képezhette olyan uniós jogi aktusra irányuló javaslat megfelelő jogi alapját, amely a vitatott javaslatban megfogalmazott célt követ és az abban meghatározott tartalommal rendelkezik.

114 A fenti indokok összességére tekintettel az EUMSZ 19. cikk (1) bekezdésének téves értelmezésén alapuló kifogást el kell utasítani.

A hatáskörrel való visszaélésen és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapuló kifogásokról

115 A Magyarország által támogatott felperesek azt állítják, hogy a Bizottság visszaélt a hatáskörével azáltal, hogy a vitatott javaslat nyilvántartásba vételét nem a megtámadott határozatban szereplő, a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjával összhangban álló azon okból tagadta meg, hogy e javaslat nyilvánvalóan kívül esik a Bizottság hatáskörén, hanem – ahogyan az a jelen eljárásban benyújtott beadványokból kitűnik – azért, mert nem tűnt számára célszerűnek, hogy az uniós jog jelenlegi állapotában a hatáskörét a felperesek által kért módon gyakorolja, amely ok a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában nem szerepel.

116 Ezenkívül a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság megsértette a megfelelő ügyintézés elvét, amennyiben a jelen ügyben az a szándék vezérelte, hogy a polgári kezdeményezéseket még akkor is elbátortalanítsa, ha azok a jelen esethez hasonlóan eleget tesznek a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában foglalt nyilvántartásba vételi feltételeknek, méghozzá olyan jogellenes eszközök igénybevételével, mint a 211/2011 rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében elő nem írt információk figyelembevétele.

117 A Bizottság, amelyet a Szlovák Köztársaság támogat, a jelen kifogások elutasítását kéri.

118 Először is a hatáskörrel való visszaélésen alapuló kifogást illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a hatáskörrel való visszaélés fogalmának az uniós jogban pontos tartalma van, és azokra a helyzetekre vonatkozik, amikor valamely közigazgatási hatóság hatáskörét a ráruházottól eltérő célra használja. Valamely határozat meghozatala csak akkor minősül hatáskörrel való visszaélésnek, ha objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján úgy tűnik, hogy azt a megjelölttől eltérő cél elérése érdekében hozták meg (lásd: 2008. szeptember 9-i Bayer CropScience és társai kontra Bizottság ítélet, T-75/06, EBHT, EU:T:2008:317, 254. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

119 A jelen ügyben a hatáskörrel való visszaélés fennállásának bizonyításához a felperesek a Bizottság által védekezésül felhozott bizonyos érvekre támaszkodnak, amelyekből szerintük az tűnik ki, hogy a Bizottság számára az uniós jog jelenlegi állapotában nem tűnt célszerűnek, hogy hatáskörét a felperesek által kért módon gyakorolja.

120 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat megfelelő indokolást tartalmaz, amely szerint a vitatott javaslat nem felelt meg a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában előírt feltételeknek, mivel a vitatott javaslat nyilvánvalóan kívül esett a Bizottság azon hatáskörén, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot terjesszen elő. Ellenkérelmének 10. és 11. pontjában a Bizottság emlékeztetett az említett indokolásra és jelezte, hogy „fenntartja ezen álláspontját” az ellenkérelmében később, a keresetlevélben felhozott érvelés alapján részletezett

okokból. Hasonlóképpen, a viszonválasz 2. és 97. pontjában a Bizottság jelezte, hogy „minden tekintetben fenntartja az […] ellenkérelmében foglalt jogi okfejtését és következtetéseit”, és hogy „megalapozottan utasította el a [vitatott javaslatot] a 211/2011 […] rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján.” A fentiekből következik, hogy beadványaiban a Bizottság a megtámadott határozatban szereplő indokolás megalapozottságát védte, amelyet a jelen kereset kapcsán végzett vizsgálat nem kérdőjelezett meg.

121 Ezzel összefüggésben a felperesek által kiemelt mondatok, vagyis az ellenkérelem 17. pontja, amely szerint „az Unió kohéziós politikájá[t] nem lehet kisebbségellenes politikák eszközévé tenni” és az ellenkérelem 58. pontja, amely szerint „a Bizottság úgy véli, hogy a nemzeti kisebbségek sajátosságai megfelelő módon figyelembe vehetők a NUTS […] tagállami kialakításakor”, nem tekinthetők azt alátámasztó tényezőknek, hogy a megtámadott határozat gyakorlatilag más indokokon alapult volna, mint az abban alakszerűen kifejtetteken, amelyek megalapozottsága a jelen ügyben a jelen kereset vizsgálata során nem kérdőjeleződhetett meg, és nem tekinthetők úgy, mint amelyek arról tanúskodnának, hogy a Bizottság visszaélt a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában ráruházott hatáskörrel.

122 Ebből következik, hogy a felperesek a jelen ügyben nem szolgáltattak objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékokat, amelyek lehetővé tennék azon következtetés levonását, hogy a megtámadott határozatot eltérő cél elérése érdekében fogadták volna el, mint az abban megjelölt ok, vagyis mert nem teljesültek a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában előírt feltételek, mivel a vitatott javaslat nyilvánvalóan kívül esett a Bizottság azon hatáskörén, hogy a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktusra irányuló javaslatot terjesszen elő.

123 A Bizottság által elkövetett hatáskörrel való visszaélésen alapuló kifogást tehát mint megalapozatlant el kell utasítani.

124 Másodsorban a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapuló kifogással kapcsolatban hangsúlyozni kell, hogy az Alapjogi Charta 41. cikke (1) bekezdésének megfelelően „mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei, szervei és hivatalai részrehajlás nélkül, tisztességes módon és észszerű határidőn belül intézzék”. Továbbá a 211/2011 rendelet (10) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a megfelelő ügyintézés általános elve magában foglalja többek között azt is, hogy a Bizottság az e rendeletben foglalt feltételeknek megfelelő minden polgári kezdeményezést nyilvántartásba vesz, méghozzá az említett rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében előírt határidőn belül, vagyis a II. mellékletben foglalt információk kézhezvételétől számított két hónapon belül.

125 A jelen ügyben a felperesek állításával ellentétben a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének b) pontjában előírt nyilvántartásba vételi feltételek nem teljesültek, ahogyan az a Szerződések cikkeinek Bizottság általi téves értelmezésén alapuló kifogások vizsgálatából kitűnik, így az említett intézmény megalapozottan tagadta meg a vitatott javaslat nyilvántartásba vételét ugyanezen rendelet 4. cikke (3) bekezdésének megfelelően.

126 Következésképpen a Bizottság a megfelelő ügyintézés általános elvének megsértése nélkül fogadhatta el a megtámadott határozatot.

127 Az ezen elv megsértésén alapuló kifogást tehát mint megalapozatlant szintén el kell utasítani.

128 A felperesek által a lényegében egyetlen, a 211/2011 rendelet 4. cikke (2) bekezdése b) pontjának megsértésére vonatkozó jogalapjuk alátámasztására felhozott összes kifogást el kell utasítani, ezért az említett jogalapot, és ebből következően a jelen kereset egészét is el kell utasítani.

A költségekről

129 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperesek pervesztesek lettek, maguk viselik a saját költségeiket, valamint kötelesek viselni a Bizottságnál felmerült költségeket anélkül, hogy e tekintetben figyelembe kellene venni a bírósági eljárás védelmének felperesek általi megsértését, közelebbről a fegyveregyenlőség és a megfelelő igazságszolgáltatás elvének azáltal történt megsértését (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EBHT, EU:C:2010:541, 85. és 93. pont), hogy a felperesek a vitatott javaslat internetes oldalán közzétették a Bizottság ellenkérelmét (lásd a fenti 22. pontot).

130 Egyebekben az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. E rendelkezéseket kell alkalmazni Magyarország, a Görög Köztársaság, Románia és a Szlovák Köztársaság tekintetében.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) Izsák Balázs-Árpád és Dabis Attila maguk viselik saját költségeiket, valamint az Európai Bizottság részéről felmerült költségeket.

3) Magyarország, a Görög Köztársaság, Románia és a Szlovák Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. május 10-i nyilvános ülésen.

E. Coulon elnök
hivatalvezető

Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei 2

Az eljárás és a felek kérelmei 3

A jogkérdésről 5

Egyes kifogások elfogadhatóságáról 5

Az ügy érdeméről 7

A 211/2011 rendelet 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében elő nem írt információk téves figyelembevételén alapuló kifogásról 7

A felperesek további kifogásaira vonatkozó előzetes észrevételek 10

Az EUMSZ 4. cikk (2) bekezdése c) pontjának, az EUMSZ 174. cikknek, valamint az 1059/2003 rendelet 3. cikke (5) bekezdése és e rendelet (10) preambulumbekezdése együttesen értelmezett rendelkezéseinek téves értelmezésén alapuló kifogásokról 10

Az EUMSZ 167. cikk megsértésére alapított kifogásról 16

Az EUMSZ 19. cikk (1) bekezdésének téves értelmezésén alapuló kifogásról 18

A hatáskörrel való visszaélésen és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén alapuló kifogásokról ... 19

A költségekről 21